

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 309

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 9 mai 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 297 din 27 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice	2–6
Decizia nr. 308 din 28 martie 2012 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. g) din Legea lustrăției privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	6–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
611. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea Statutului CEC BANK — S.A., aprobat prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 425/2008	10
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV	
Sentința civilă nr. 471 din 7 decembrie 2010 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.....	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 297**

din 27 martie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. h) din Legea nr. 119/2010
privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010
privind sistemul unitar de pensii publice**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de Florea Mitroi în Dosarul nr. 48.175/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 1200D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, asistat de avocat Lucian Bolcaș din cadrul Baroului București, și lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că dezbaterile inițiale au avut loc la data de 24 ianuarie 2012 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 7 februarie 2012. La această dată, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, Curtea a dispus, în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992, amânarea pronunțării pentru data de 28 februarie 2012, când, pentru același motiv, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 6 martie 2012 și, ulterior, pentru data de 7 martie 2012. La această ultimă dată, Curtea, având în vedere necesitatea lămuririi suplimentare a unor aspecte, în temeiul dispozițiilor art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, a dispus redeschiderea dezbaterilor.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care solicită admiterea excepției. Învederează faptul că pensiile de serviciu sunt pensii profesionale, iar acordarea acestora ilustrează apartenența la o anumite categorie profesională, care își desfășoară activitatea în anumite condiții predeterminate. Asimilarea prevăzută de textul constituțional între magistrați și consilierii de conturi nu constituie un artificiu legislativ doar pentru a lega o categorie socioprofesională de alta, ci determină încadrarea ambelor categorii într-un grup determinat. Consideră că discriminarea poate exista numai în cadrul unui grup, care, în speță, este format atât din magistrați, cât și din consilieri de conturi, din

moment ce condițiile de numire, incompatibilitățile și trăsăturile specifice exercitării profesiei sunt similare. Or, prin eliminarea pensiilor de serviciu ale consilierilor de conturi se creează automat un tratament juridic diferit în privința unei categorii socioprofesionale care face parte din același grup.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând atât jurisprudența Curții Constituționale, cât și Decizia de admisibilitate din 7 februarie 2012, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele conexe *Ana Maria Frimu, Judita Vilma Timár, Edita Tankó, Márta Molnár și Lucia Ghețu împotriva României*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 48.175/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice**, excepție ridicată de Florea Mitroi într-o cauză având ca obiect anularea deciziei de recalculare a pensiei în baza Legii nr. 119/2010, menținerea deciziei prin care i s-a stabilit dreptul la o pensie de serviciu, precum și restituirea sumelor reținute nelegal și neconstituțional ca urmare a emiterii deciziei de recalculare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, datorită similitudinii de statut juridic dintre consilierii de conturi și magistrați, exprimat prin existența unor incompatibilități și obligații reglementate la nivel atât constituțional, cât și legal, primii beneficiau de pensie de serviciu potrivit reglementărilor legale aplicabile magistraților. În urma adoptării Legii nr. 119/2010 și, ulterior, a Legii nr. 263/2010, a fost anulat dreptul consilierilor de conturi de a beneficia de pensie de serviciu, în timp ce judecătorilor li s-a menținut în continuare acest drept. În consecință, se apreciază că prevederile legale criticate înfrâng principiul constituțional al egalității în drepturi.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate formulate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului menționează că art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010 a format obiectul unei excepții de

neconstituționalitate ridicate direct de această instituție și a atașat adresa prin care a ridicat excepția menționată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. Curtea observă că, din motivarea excepției de neconstituționalitate, transpare în mod clar intenția autorului acesteia de a contesta „*anularea dreptului [său – s.n.] la pensia de serviciu*”. Mai mult, astfel cum rezultă din cererea de chemare în judecată, autorul excepției de neconstituționalitate, consilier de conturi, prin chiar petitul acesteia, solicită obligarea pârâtei, respectiv a Casei de Pensii a Municipiului București, la anularea deciziei de recalculare a pensiei speciale emise în baza Legii nr. 119/2010, decizie pe care o consideră nelegală și neconstituțională. Dincolo de aspectele de legalitate invocate, Curtea reține că autorul excepției este nemulțumit de faptul că nu mai are dreptul la acordarea pensiei de serviciu; or, acest drept, în privința consilierilor de conturi, a fost eliminat tocmai prin Legea nr. 119/2010, respectiv art. 1 lit. h) al acestei legi. Prin urmare, deși ridică excepția de neconstituționalitate, în mod formal, numai în raport cu dispozițiile art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010, intenția sa reală este aceea de a beneficia din nou de pensia de serviciu reglementată anterior datei de 3 iulie 2010 de Legea nr. 94/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 29 aprilie 2009. În acest caz, devin aplicabile constatările Curții Constituționale din Decizia nr. 775 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.006 din 18 decembrie 2006, potrivit cărora Curtea Constituțională trebuie să țină cont de voința reală a părții care a ridicat excepția de neconstituționalitate; în caz contrar, Curtea ar fi ținută de un criteriu procedural strict formal, respectiv indicarea formală de către autorul excepției a textului legal criticat; de altfel, Curtea, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, s-a pronunțat în sensul eliminării unei condiții procedurale pur formale, respectiv cerința ca textul criticat să fie în vigoare, care împiedică realizarea finalității controlului de constituționalitate, respectiv asigurarea supremației Constituției. Or, determinarea obiectului excepției de neconstituționalitate este o operațiune care, pe lângă existența unor condiționări formale inerente ce incumbă în sarcina autorului acesteia, poate necesita și o apreciere obiectivă a Curții Constituționale, având în vedere finalitatea urmărită de autor prin ridicarea excepției. O atare concepție se impune tocmai datorită caracterului concret al controlului de constituționalitate exercitat pe cale de excepție.

Instanța constituțională, prin Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, a reținut că pensiile de

serviciu au fost eliminate și integrate sistemului public de pensii prin Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. Curtea a mai reținut că abrogările prevăzute de art. 196 din Legea nr. 263/2010 nu constituie decât o operațiune tehnico-legislativă de corelare a prevederilor actului normativ adoptat cu cele existente în alte legi ce reglementează pensiile speciale, respectiv alte măsuri în domeniul pensiilor. În aceste condiții, Curtea a constatat că Legea nr. 263/2010 nu are caracter novator și nu aduce nicio modificare sau un element nou în raport cu cadrul legal consacrat odată cu apariția Legii nr. 119/2010.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea observă că intenția autorului excepției vizează constatarea coroborată a neconstituționalității dispozițiilor art. 1 lit. h) din Legea nr. 119/2010 și art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010 în privința consilierilor de conturi. A constata doar neconstituționalitatea art. 1 lit. h) din Legea nr. 119/2010 ar însemna acordarea unui efect novator art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010, ceea ce, pe de o parte, ar contrazice Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, iar, pe de altă parte, nu ar fi de natură să repună în plată pensia de serviciu. De asemenea, constatarea neconstituționalității numai a dispozițiilor art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010 nu ar avea niciun efect asupra situației concrete a autorului excepției, pensia sa de serviciu neputând fi repusă în plată din moment ce Legea nr. 119/2010 ar fi în continuare în vigoare.

În consecință, Curtea, prin prisma considerațiilor expuse, reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 lit. h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, și ale art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 1 lit. h): „*Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare: [...]*

h) pensiile de serviciu ale personalului Curții de Conturi.”;

— Art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010: „*La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: [...]*

j) art. 49 alin. (4) și art. 51 alin. (2) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 29 aprilie 2009.”

Autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 privind universalitatea, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 140 alin. (4) privind membrii Curții de Conturi. Totodată, în susținerea excepției sunt invocate dispozițiile art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție. În fine, se arată că dispozițiile legale criticate nesocotesc deciziile Curții Constituționale nr. 1.094 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 23 octombrie 2008, și nr. 873 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a constatat că, potrivit art. 49 alin. (4) din Legea

nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 29 aprilie 2009, „Persoanele care au îndeplinit funcția de consilier de conturi pe durata unui mandat complet beneficiază, la data pensionării, de pensie de serviciu, în cuantumul prevăzut de lege pentru magistrați”. Această trimitere la cuantumul pensiei de serviciu a magistraților, prevăzută de Legea nr. 94/1992, este de natură a indica faptul că atât timp cât pensiile magistraților, atât ca natură, cât și din punctul de vedere al cuantumului, vor intra în sfera de incidență a prevederilor legale privind sistemul general de pensii publice, același lucru se va întâmpla și cu pensiile de serviciu ale consilierilor de conturi.

Curtea a mai constatat că ar fi inadmisibil ca, practic, cel asimilat să beneficieze în continuare de cuantumul pensiei de serviciu a celui la care a fost asimilat, în condițiile în care acesta din urmă nu mai beneficiază de același cuantum sau aceeași natură a pensiei, ci a intrat în sfera sistemului general de pensionare. În situația specială a personalului Curții de Conturi, Curtea a observat că eliminarea pensiilor de serviciu ale acestuia cuprinde pensiile de serviciu ale consilierilor de conturi, pe cele ale auditorilor publici externi și ale oricăror persoane care sunt salariați/membri în cadrul Curții de Conturi. În acest sens, s-a arătat că o atare operațiune vizează întreg personalul Curții de Conturi cuprins la cap. V din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, intitulat *Numirea și statutul personalului Curții de Conturi* (art. 46—57 din lege). Or, din personalul Curții de Conturi fac parte, potrivit reglementărilor legale menționate, atât consilierii de conturi, auditorii publici externi, personalul de specialitate al Curții, cât și ceilalți angajați ai acestei instituții, indiferent de statutul lor socioprofesional.

Astfel, Curtea, în conformitate cu principiul *accessorium sequitur principale*, a arătat că trebuie aplicat același tratament juridic personalului asimilat magistraților în privința dreptului legal la pensie de serviciu cu cel acordat personalului la care au fost asimilați, întrucât, în caz contrar, s-ar ajunge la situații inadmisibile, contrare art. 16 din Constituție.

În consecință, Curtea, prin decizia menționată, a constatat constituționalitatea eliminării tuturor pensiilor de serviciu în raport cu criticile formulate.

Față de situația reținută prin decizia menționată, Curtea, prin Decizia nr. 1.283 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 22 noiembrie 2011, a observat faptul că instanța constituțională, printr-o decizie ulterioară, și anume Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a constatat că eliminarea pensiei de serviciu a judecătorilor, procurorilor și judecătorilor, respectiv magistraților-asistenți ai Curții Constituționale este neconstituțională, întrucât încalcă principiul independenței justiției, prevăzut de art. 124 din Constituție. Curtea a stabilit că „statutul constituțional al magistraților — statut dezvoltat prin lege organică și care cuprinde o serie de incompatibilități și interdicții, precum și responsabilitățile și riscurile pe care le implică exercitarea acestor profesii — impune acordarea pensiei de serviciu ca o componentă a independenței justiției, garanție a statului de drept, prevăzut de art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală”.

În aceste condiții, Curtea, prin Decizia nr. 1.283 din 29 septembrie 2011, a analizat dacă personalul Curții de Conturi urmează să beneficieze de același tratament juridic, respectiv dacă statutul acestuia reclamă un tratament juridic identic cu cel al magistraților în privința pensiei de serviciu.

În primul rând, Curtea a reținut că noțiunea de „personal al Curții de Conturi” a fost analizată explicit de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010; astfel, în

redactarea Legii nr. 94/1992, reprezintă personal al Curții de Conturi atât consilierii de conturi, auditorii publici externi, personalul de specialitate al Curții, cât și ceilalți angajați ai acestei instituții, indiferent de statutul lor socioprofesional, deși consilierii de conturi au atât o altă reglementare constituțională și legală, cât și un statut juridic diferit în raport cu celelalte categorii de personal existente la nivelul Curții de Conturi.

În al doilea rând, prin decizia menționată, în privința pensiei de serviciu, Curtea Constituțională a reținut că nu avea competența de a face nicio deosebire în cadrul personalului Curții de Conturi atât timp cât personalul la care se asimila în final regimul lor juridic — magistrații — înceta să mai beneficieze de pensie de serviciu.

În al treilea rând, Curtea a constatat că, după adoptarea Deciziei nr. 873 din 25 iunie 2010, din punct de vedere constituțional, s-a deschis posibilitatea de a aprecia dacă există o similitudine între statutul constituțional și legal al magistraților și cel al altor categorii socioprofesionale, fapt ce le-ar îndritui pe acestea din urmă sau unele dintre acestea la încasarea unei pensii de serviciu similar magistraților.

În al patrulea rând, prin Decizia nr. 1.283 din 29 septembrie 2011, Curtea a reținut că autorul excepției a exercitat funcția de auditor public extern în cadrul Curții de Conturi, ceea ce, în final, a și atras concluzia potrivit căreia, în privința auditorilor publici externi, considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 871 din 25 iunie 2010, cu corectivul adus prin Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, își mențin pe deplin valabilitatea.

În dosarul de față, Curtea reține că autorul excepției este o persoană care a exercitat funcția de consilier de conturi în cadrul Curții de Conturi, și nu funcția de auditor public extern. În consecință, având în vedere cele de mai sus, Curtea urmează a analiza dacă există o similitudine între statutul constituțional și legal al consilierilor de conturi și cel al magistraților; în cazul constatării existenței unei asemenea similitudini, consilierii de conturi urmează a beneficia de un tratament juridic similar cu magistrații în privința acordării beneficiului pensiei de serviciu.

II. Prin Decizia nr. 1.283 din 29 septembrie 2011, Curtea a statuat: **„Consilierii de conturi au atât o altă reglementare constituțională și legală, cât și un statut juridic diferit în raport cu celelalte categorii de personal existente la nivelul Curții de Conturi.”**

Pornind de la acest ultim aspect, Curtea constată că, de principiu, considerentele care au fundamentat Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010 se aplică, în mod corespunzător, și consilierilor de conturi. Prin această decizie Curtea a stabilit că statutul constituțional al magistraților — statut dezvoltat prin lege organică și care cuprinde o serie de incompatibilități și interdicții, precum și responsabilitățile și riscurile pe care le implică exercitarea acestor profesii — impune acordarea pensiei de serviciu ca o componentă a independenței justiției, garanție a statului de drept, prevăzut de art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală. Curtea a constatat, printre altele că, dispozițiile cap. II din Legea nr. 303/2004 stabilesc o serie de incompatibilități și interdicții pentru judecători, cum ar fi: interzicerea desfășurării de activități comerciale, de activități de arbitraj în litigii civile, comerciale sau de altă natură, interzicerea dobândirii calității de asociat sau de membru în organele de conducere, administrare sau control la societăți civile, societăți comerciale, inclusiv bănci sau alte instituții de credit, societăți de asigurare ori financiare, companii naționale, societăți naționale sau regii autonome, a calității de membru al unui grup de interes economic; nu pot face parte din partide sau formațiuni politice și nici să desfășoare sau să participe la activități cu caracter politic; sunt obligați ca în exercitarea atribuțiilor să se

abțină de la exprimarea sau manifestarea, în orice mod, a convingerilor lor politice; nu își pot exprima public opinia cu privire la procese aflate în curs de desfășurare sau asupra unor cauze cu care a fost sesizat parchetul; nu pot să dea consultații scrise sau verbale în probleme litigioase, chiar dacă procesele respective sunt pe rolul altor instanțe sau parchete decât acelea în cadrul cărora își exercită funcția și nu pot îndeplini orice altă activitate care, potrivit legii, se realizează de avocat etc.

Prin Decizia nr. 1.094 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 23 octombrie 2008, Curtea a reținut că membrii Curții de Conturi sunt independenți în exercitarea mandatului lor și inamovibili pe toată durata acestuia; sunt supuși incompatibilităților prevăzute de lege pentru judecători; nu pot face parte din partidele politice sau să desfășoare activități publice cu caracter politic; le este interzisă exercitarea, direct sau indirect, a activităților de comerț, participarea la administrarea ori conducerea unor societăți comerciale sau civile și nu pot fi experți ori arbitri desemnați într-un arbitraj. Curtea a constatat că și consilierii de conturi au incompatibilitățile prevăzute pentru judecători la art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „Funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior”. Totodată, Curtea, observând că atât consilierii de conturi, cât și judecătorii sunt independenți în exercitarea funcției, respectiv a mandatului lor și inamovibili pe durata exercitării acestora a concluzionat că **statutul consilierilor de conturi este similar cu cel al judecătorilor**, fapt care justifică acordarea consilierilor de conturi a unei pensii de serviciu similar judecătorilor.

Așadar, Curtea constată că asimilarea consilierilor de conturi, sub aspectul incompatibilităților, cu magistrații este realizată printr-o normă de rang constituțional, aspect decisiv în analiza Curții. În consecință, Curtea reține că statutul consilierilor de conturi reclamă același tratament cu cel al judecătorilor sub aspectul modului de stabilire a cuantumului pensiei, dar nu și sub cel al condițiilor necesare a fi întrunite pentru a se putea emite decizia de pensionare, legiuitorul fiind liber să stabilească atât criteriile, cât și condițiile de pensionare. Însă legiuitorul nu are nicio marjă de apreciere în privința modului de stabilire a cuantumului pensiei consilierilor de conturi, mod care trebuie să fie identic cu cel aplicabil judecătorilor. Faptul că textele legale criticate stabilesc un alt mod de calcul al cuantumului pensiei consilierilor de conturi față de cel al judecătorilor este de natură a încălca dispozițiile art. 16 alin. (1) și art. 140 alin. (4) din Constituție. În acest sens, este încălcat și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât există o diferență de tratament juridic între persoane aflate în situații anologice sau similare (consilieri de conturi — judecători) — a se vedea, în sensul aplicabilității art. 14 din Convenție în privința sistemelor de asigurare socială, și Hotărârea din 25 octombrie 2011, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Valkov și alții împotriva Bulgariei*, paragraful 116.

III. Prin Decizia nr. 1.283 din 29 septembrie 2011, Curtea a observat că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în hotărârile din 8 decembrie 2009 și 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Muñoz Diaz împotriva Spaniei*, paragraful 44, respectiv *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, dar acest lucru nu înseamnă că implică un drept la dobândirea proprietății sau la o pensie într-un anumit cuantum (a se vedea, în același sens, și hotărârile din 12 octombrie 2004

și 28 septembrie 2004, pronunțate în cauzele *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, paragraful 39, respectiv *Kopecky împotriva Slovaciei*, paragraful 35). Totodată, prin Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului din 7 februarie 2012, pronunțată în cauzele conexate nr. 45.312/11, nr. 45.581/11, nr. 45.583/11, 45.587/11 și nr. 45.588/11 — *Ana Maria Frimu, Judita Vilma Timár, Edita Tankó, Márta Molnár și Lucia Ghețu împotriva României* (paragrafele 40—48), s-a arătat că integrarea pensiilor de serviciu în sistemul general de pensii, chiar dacă acest lucru presupune o diminuare a cuantumului pensiei acordate cu 70%, nu aduce atingere art. 1 din Protocolul adițional la Convenție.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, a mai statuat că partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „bun”, reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația exproprierii.

Mai mult, prin Decizia nr. 1.284 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 25 noiembrie 2011, sau Decizia nr. 977 din 12 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 10 octombrie 2011, a statuat: „Cuantumurile viitoare ale pensiilor aflate în plată nu pot fi subsumate unui drept de proprietate pe care beneficiarul unei pensii l-ar avea. Cuantumul pensiei reprezintă un bun numai în măsura în care acesta a devenit exigibil.”

În aceste condiții, nu se poate constata o încălcare a dispozițiilor art. 1 din Protocolul adițional la Convenție.

IV. Referitor la cererea reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate formulată oral în fața Curții Constituționale în ședința publică din 24 ianuarie 2012 și reținută în încheierea pronunțată la acea dată, prin care se solicită extinderea obiectului excepției și cu privire la dispozițiile art. 196 lit. b)—i), k) și l) din Legea nr. 263/2010, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în caz de admitere a excepției se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate prevederile menționate în sesizare. Având în vedere această prevedere legală, Curtea constată că situația personală a autorului excepției, consilier de conturi, nu justifică extinderea controlului Curții cu privire la aceleași măsuri de recalculare a pensiilor de serviciu, dar care vizează alte categorii socioprofesionale. Prin urmare, textul legal constatat ca fiind neconstituțional, nefiind nici cauza și nici efectul dispozițiilor art. 196 lit. b)—i), k) și l) din Legea nr. 263/2010 nu se află într-o relație intrinsec legată de acestea; așadar, Curtea nu va putea face aplicarea art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

V. Având în vedere cele expuse, Curtea reține că sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (1) și art. 140 alin. (4) din Constituție, precum și ale art. 14 din Convenție, ceea ce duce la concluzia potrivit căreia dispozițiile art. 1 lit. h) din Legea nr. 119/2010 și ale art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010 sunt neconstituționale în măsura în care se aplică și consilierilor de conturi.

Devin astfel aplicabile considerentele din Decizia nr. 1.283 din 29 septembrie 2011, Decizia nr. 1.284 din 29 septembrie 2011, Decizia nr. 1.285 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 23 noiembrie 2011, și Decizia nr. 1.286 din 29 septembrie 2011, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 29 noiembrie 2011, potrivit căreia „o eventuală neconstituționalitate a Legii nr. 119/2010, coroborată cu neconstituționalitatea dispozițiilor abrogatoare — care, de principiu, au caracter constatator — cuprinse în Legea nr. 263/2010 referitoare la textele legale care vizau pensii de serviciu, are drept rezultat repunerea în plată a pensiei speciale existente anterior Legii nr. 119/2010”.

Curtea constată că, întrucât deciziile sale produc efecte numai pentru viitor, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, cele stabilite prin prezenta decizie urmează a se aplica de către Casa Națională de Pensii Publice, prin casele județene de pensii, și casele sectoriale de pensii, de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I; totodată, instanțele judecătorești vor aplica prezenta decizie

numai în cauzele pendinte la momentul publicării acesteia, cauze în care respectivele dispoziții sunt aplicabile, precum și în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus menționată, în această ultimă ipoteză, decizia pronunțată de Curtea Constituțională constituind temei al revizuirii potrivit art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă.

În fine, Curtea reține că puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Astfel, atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor Curții Constituționale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Florea Mitroi în Dosarul nr. 48.175/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 1 lit. h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și art. 196 lit. j) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice sunt neconstituționale în măsura în care se aplică și consilierilor de conturi.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 308

din 28 martie 2012

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. g) din Legea lustrăției privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Cu Adresa nr. 305 din 7 martie 2012, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție a trimis Curții Constituționale Hotărârea nr. 1 din 7 martie 2012, pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituție și art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru exercitarea controlului de constituționalitate asupra aspectelor de neconstituționalitate cuprinse în Legea lustrăției privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.800 din 7 martie 2012 și constituie obiectul Dosarului nr. 604A/2012.

La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile a 87 de judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră ca neconstituționale dispozițiile art. 1 lit. g) din Legea lustrăției privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, deoarece contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (3), art. 23 alin. (11) și art. 53.

Autorii își fundamentează criticile pe considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 820 din 7 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 23 iunie 2010.

Prin dispozițiile art. 1 lit. g) din Legea lustrăției, se instituie o prezumție de vinovăție, de încălcare a drepturilor omului, a Constituției și a legilor, a documentelor internaționale semnate și ratificate de România, prin exercitarea atribuțiilor de serviciu de către întreaga categorie profesională a procurorilor.

În viziunea legii, răspunderea juridică și sancțiunea se întemeiază pe deținerea funcției de procuror și pe prezumția de încălcare a drepturilor omului și a legislației de către persoanele care au deținut această funcție, răspunderea nefiind nici individuală și nici întemeiată pe fapte juridice sau acte juridice săvârșite de o persoană.

În dezacord cu considerentele cuprinse în Decizia Curții Constituționale nr. 820 din 7 iunie 2010, potrivit căreia lustrăția este permisă exclusiv cu privire la persoanele care au luat parte efectiv la grave încălcări ale drepturilor și libertăților omului, legea sancționează toate persoanele care au deținut funcția de procuror, inclusiv cele care nu au luat parte în întreaga lor carieră profesională la încălcări ale drepturilor și libertăților omului. Din această perspectivă, legea exclude individualizarea sancțiunii, contravenind principiilor statului de drept, ordinii de drept și prezumției de nevinovăție consacrate de art. 23 alin. (11) din Constituție.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 2 din Legea lustrăției instituie o nouă interdicție privind dreptul de acces în funcțiile și demnitățile publice, care nu respectă prevederile art. 53 din Constituție referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât restrângerea nu respectă cerința proporționalității în raport cu scopul urmărit. Interdicția care respectă cerințele constituționale este cea instituită de Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căreia judecătorii sau procurorii care au făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 sau au colaborat cu acestea ori judecătorii sau procurorii care au un interes personal, ce influențează sau ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate și imparțialitate a atribuțiilor prevăzute de lege, nu pot ocupa funcții de conducere.

Mai mult, instituind răspunderea juridică și sancționarea persoanelor care au deținut funcția de procuror și care și-au exercitat atribuțiile de serviciu respectând legile în vigoare și acționând în spiritul lor, legea încalcă și dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2).

În temeiul art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, la data de 7 martie 2012, Curtea Constituțională a solicitat punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului asupra sesizării de neconstituționalitate.

Guvernul a comunicat punctul său de vedere prin Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2.243 din 22 martie 2012 și arată că Legea lustrăției trebuie să fie accesibilă și previzibilă în legătură cu efectele sale, nu trebuie să servească exclusiv scopului de pedeapsă sau de răzbunare, deoarece pedepsirea infractorilor trebuie să fie limitată la sfera dreptului penal, iar în cazul în care dreptul intern permite restricții cu privire la drepturile garantate de Convenția europeană a drepturilor omului, acestea trebuie să fie suficient de precise pentru a permite individualizarea răspunderii fiecărei persoane afectate de aceasta și să conțină garanții procedurale adecvate.

Dacă forma anterioară a legii, care cuprindea doar categorii de demnități sau funcții în structurile și aparatul represiv al fostului regim totalitar comunist, era criticabilă din perspectiva conformării cu standardele constituționale, europene și internaționale în materie, această nouă formă, prin includerea

categoriei profesionale a procurorilor, adaugă noi violări ale standardelor menționate.

Legea nouă afectează în prezent cariera unor persoane, fapt ce ridică probleme din perspectiva proporționalității măsurii, deoarece intervalul mare de timp existent diluează obiectivitatea măsurii și nu mai poate justifica în mod rezonabil restrângerea unor drepturi constituționale.

Dispozițiile legii referitoare la procedura de analiză a arhivelor și de constatare a apartenenței la anumite funcții de conducere sau de demnitate este insuficient articulată pentru a acoperi întreaga gamă de garanții necesare, iar dispozițiile referitoare la încetarea mandatelor de conducere în curs de exercitare încalcă prevederile art. 15 alin. (2) și ale art. 125 alin. (1) din Constituție.

În concluzie, Guvernul apreciază că includerea întregii categorii profesionale a procurorilor în cuprinsul legii, eliminarea unei largi categorii de persoane, indiferent de comportamentul efectiv al persoanelor respective pe perioada regimului comunist, precum și încetarea funcțiilor ocupate în prezent constituie elemente de susținere a sesizării de neconstituționalitate ca fiind întemeiată prin raportare la dispozițiile constituționale invocate.

Președintele Senatului și președintele Camerei Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere.

În temeiul art. 76 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, la data de 15 martie 2012, Curtea Constituțională a solicitat președintelui Camerei Deputaților următoarele documente: Legea lustrăției privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, expunerea de motive care a stat la baza adoptării actului normativ, precum și avizul Consiliului Legislativ referitor la propunerea legislativă.

Documentația solicitată în vederea soluționării sesizării de neconstituționalitate a fost comunicată de către secretarul general al Camerei Deputaților, prin Adresa nr. 51/1.027 din 15 martie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2.076 din 16 martie 2012.

La dosarul cauzei au fost depuse, în calitate de *amicus curiae*, opinii cu privire la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. g) din Legea lustrăției privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, care face obiectul cauzei, din partea Avocatului Poporului și a Consiliului Director al Asociației Procurorilor din România.

Avocatul Poporului apreciază că, potrivit art. 147 alin. (2) din Constituție, Legea lustrăției privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, criticată în prezent pentru neconstituționalitate, trebuia pusă de acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 820 din 7 iunie 2010. Modificările operate în Parlament au vizat adăugarea procurorilor în cadrul categoriilor de persoane lustrabile și excluderea unor funcții care erau în conținutul legii declarate, în anul 2010, neconforme cu Constituția.

Or, prin Decizia nr. 820 din 7 iunie 2010, Curtea Constituțională a considerat neconstituțional însuși principiul lustrăției, date fiind considerentele deciziei care au reținut încălcarea principiului neretroactivității legii și pe cel al tardivității adoptării ei de către Parlament.

Dispozițiile art. 1 lit. g) din legea criticată încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât norma nu respectă exigențele de accesibilitate și predictibilitate, stabilind în mod

generic „procurorii, procurorul general sau procurorul general adjunct din cadrul unităților de procuratură”.

Avocatul Poporului mai arată că, în ceea ce privește procurorii, „legea ignoră mai multe aspecte care ar avea ca efect eliminarea acestei funcții din categoria celor lustrate”.

Astfel, legea nu face diferență între procurorii care au lucrat în dosarele civile și economice, pe de o parte, și procurorii care au făcut anchetă penală și anchetă penală specială, pe de altă parte. Prin urmare, categoria procurorilor nu poate fi culpabilizată în întregime, fiind necesar să se dovedească dacă, prin activitatea lor, procurorii au încălcat drepturile și libertățile omului, întrucât fiecare răspunde pentru fapta proprie.

„Apoi, procurorii care au lucrat în dosarele penale puneau concluzii asupra faptelor săvârșite, a vinovăției și solicitau aplicarea unei pedepse corespunzătoare, judecătorul fiind acela care condamnă sau achită. Cu toate acestea, judecătorii nu sunt cuprinși în legea criticată.”

Legea lustrației creează „o imensă paradigmă, și anume: trebuiau să fie aplicate legile în vigoare, în condițiile în care acestea erau adoptate de un regim comunist care a căzut în 22 decembrie 1989. Dacă aceste legi au fost aplicate, persoana în cauză trebuie să fie lustrată în prezent, iar dacă ele nu erau aplicate, aceeași persoană trebuia să suporte rigorile legii, inclusiv a celei penale, aplicabile la acel moment. Tocmai datorită acestui raționament, legea criticată este retroactivă, imprevizibilă și inaccesibilă.”

Mai mult, prin legea criticată sunt lustrați doar procurorii, dar nu și șefii lor de la unitățile de procuratură, altele decât procuratura generală, cu toate că aceștia făceau politica unității de procuratură în cauză.

Consiliul Director al Asociației Procurorilor din România a transmis, în calitate de *amicus curiae*, opinia potrivit căreia legea aduce o gravă atingere prestigiului autorității judecătorești, asimilând procurorii cu organele care au făcut poliție politică și cu organele care au servit și sprijinit regimul comunist. În condițiile în care, „în competența organelor procuraturii civile, după cum se poate vedea examinând legislația în vigoare la acea dată, nu intrau niciun fel de infracțiuni politice, ci numai infracțiuni de drept comun”, procurorii „nu numai că nu au servit regimul comunist, dar au constituit la acea vreme singurul filtru, singura barieră în calea abuzurilor organelor represive”.

Legea este lipsită de eficiență juridică, nefiind actuală, necesară și utilă, ținând seama de perioada mare de timp care a trecut de la căderea regimului totalitar comunist.

Mai mult, „legea nu oferă nicio garanție procesuală în favoarea celor care se află într-o situație prezumată de text să poată să-și apere drepturile”.

Pe de altă parte, prevederile legii „sunt profund inechitabile în sensul că din sistemul organelor judiciare format din organele de miliție, procuratură și instanțe, procurorii sunt discriminați.” Astfel, din rândul organelor de miliție și instanțe, legea face referire numai la anumite funcții, în vreme ce dispozițiile art.1 lit. g) din lege face referire la toți procurorii. Rezultatul este incriminarea unei întregi categorii profesionale, „care nu a făcut altceva decât să aplice un sistem legislativ format preponderent din Codul penal și Codul de procedură penală, care, cu modificări impuse de politica penală, sunt în vigoare și azi.”

Legea lustrației contravine prevederilor constituționale ale art. 11 alin. (2) și art. 20, prevederilor art. 19, 20 și 21 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 19 și 25 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, precum și art. 8, 10, 11 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În susținerea

criticilor, se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în cauzele *Sidabras și Dziantas contra Lituaniei*, *Rainys și Gasparavicius contra Lituaniei*, *Zdanoka contra Letoniei* și *Adamsos contra Letoniei*.

De asemenea, legea încalcă prevederile art.15 alin. (2), art. 37 alin. (1) și art. 40 alin. (3) din Constituție, prin aceea că prevede o situație nouă care ar justifica restrângerea dreptului de acces în funcții publice, sancționând acte de conduită consumate cu mult înainte de intrarea ei în vigoare.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, opiniile formulate de Avocatul Poporului și Consiliul Director al Asociației Procurorilor din România, documentele depuse la dosar, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

Potrivit dispozitivului Hotărârii nr. 1 din 7 martie 2012 pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a dispus sesizarea Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra aspectelor de neconstituționalitate cuprinse în Legea lustrației privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Din analiza considerentelor hotărârii, rezultă că aspectele de neconstituționalitate vizează dispozițiile art.1 lit. g) din lege, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 1 lit. g): „În sensul prezentei legi, au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist, încălcând prin atribuțiile de serviciu pe care le-au exercitat, așa cum rezultă din Nomenclatorul de funcții al partidului comunist, drepturile omului, Constituția din 1965 sau legile în vigoare la acea dată sau convențiile și tratatele internaționale semnate și ratificate de România în acea perioadă, în special Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată de către Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 10 septembrie 1948 și ratificată de România, și a Convenției Organizației Națiunilor Unite asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității, adoptată la 26 noiembrie 1968 și ratificată de România prin Decretul nr. 547 din 29 iulie 1969, publicat în Buletinul Oficial nr. 83 din 30 iulie 1969, în care persecuțiile pe motive politice sunt integrate în noțiunea de crime împotriva umanității: [...]”

g) persoana care a exercitat funcția de președinte sau președinte al unei secții a Tribunalului Suprem, de procuror, procuror general sau procuror general adjunct în cadrul unităților de procuratură, precum și persoana care a îndeplinit funcția de secretar de partid în oricare dintre instanțele judecătorești.”

În motivarea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (3) privind accesul la funcțiile și demnitățile publice, art. 23 alin. (11) care consacră prezumția de nevinovăție și în art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Înainte de a proceda la analiza criticilor de neconstituționalitate, Curtea constată că sesizarea formulată îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) din Constituție

sub aspectul titularului dreptului de sesizare, și anume Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Examinând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. La data de 19 mai 2010, Parlamentul României a adoptat Legea lustrației privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. În temeiul art. 146 lit. a) din Constituție, legea a fost supusă controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 820 din 7 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 23 iunie 2010, Curtea Constituțională constatând că legea criticată este neconstituțională.

Argumentele de neconstituționalitate reținute prin decizie au fost următoarele:

a) „În concepția legii criticate răspunderea juridică și sancționarea se întemeiază pe deținerea unei demnități sau funcții în structurile și aparatul represiv al fostului regim totalitar comunist. Răspunderea juridică, indiferent de natura ei, este o răspundere preponderent individuală și există numai întemeiată pe fapte juridice și acte juridice săvârșite de o persoană, iar nu pe prezumții.”

b) „Legea lustrației este excesivă în raport cu scopul legitim urmărit, deoarece nu permite individualizarea măsurii. Această lege instituie o prezumție de vinovăție și o adevărată sancțiune colectivă, bazată pe o formă de răspundere colectivă și pe o culpabilizare generică, globală, făcută pe criterii politice, ceea ce contravine principiilor statului de drept, ale ordinii de drept și prezumției de nevinovăție instituite prin art. 23 alin. (11) din Constituție. Chiar dacă legea criticată permite apelarea la justiție pentru justificarea interzicerii dreptului de a candida și de a fi ales în funcții și demnități, aceasta nu reglementează un mecanism adecvat în scopul stabilirii desfășurării unor activități concrete îndreptate împotriva drepturilor și libertăților fundamentale. Cu alte cuvinte, legea nu oferă garanții adecvate de control judiciar asupra aplicării măsurilor restrictive.”

c) „Lustrația este permisă doar cu privire la acele persoane care au luat parte efectiv, împreună cu organizații ale statului, la grave încălcări ale drepturilor și libertăților omului.”

d) „Art. 2 din legea supusă controlului de constituționalitate prevede una dintre principalele sancțiuni colective care vizează dreptul de a candida și dreptul de a fi ales în funcțiile de demnitate publică enumerate ale persoanelor care au aparținut anumitor structuri politice și ideologice. Dispozițiile acestui articol de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 37 și 38 prin care se consacră dreptul de a fi ales, cu interdicțiile exprese și limitativ menționate. Este evident că dispozițiile art. 2 din Legea lustrației excedează cadrului constituțional, prevăzând o nouă interdicție dreptului de acces în funcțiile publice, care nu respectă art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.”

e) „Legea lustrației aduce atingere principiului neretroactivității legii consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia *«Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile»*. Legea se aplică pentru fapte și acțiuni săvârșite după intrarea ei în vigoare. De aceea, nu se poate pretinde ca, respectând legile în vigoare și acționând în spiritul lor, cetățenii să aibă în vedere eventuale reglementări viitoare.”

f) „Legea lustrației a fost adoptată după 21 de ani de la căderea comunismului. De aceea, caracterul tardiv al legii, fără a avea în sine un rol decisiv, este considerat de Curte ca fiind

relevant pentru disproporționalitatea măsurilor restrictive, chiar dacă prin acestea s-a urmărit un scop legitim. Proportionalitatea măsurii față de scopul urmărit trebuie privită, în fiecare caz, prin prisma evaluării situației politice a țării, precum și a altor circumstanțe.”

II. Ca urmare a pronunțării deciziei Curții Constituționale, Senatul României, în calitate de primă Cameră sesizată, în ședința din 26 aprilie 2011, a reexaminat legea lustrației și a respins-o. Proiectul de lege a fost înaintat Camerei Deputaților pentru a se pronunța în calitate de Cameră decizională.

Camera Deputaților a reluat în dezbatere legea lustrației, adoptând la data de 28 februarie 2012 o reglementare cu un conținut juridic diferit.

III. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, deciziile pronunțate de Curtea Constituțională sunt **general obligatorii și au putere numai pentru viitor**, având aceleași efecte pentru **toate autoritățile publice și toate subiectele individuale de drept**.

Decizia prin care Curtea Constituțională, în exercitarea controlului abstract, *a priori*, **admite** sesizarea de neconstituționalitate **este obligatorie și produce efecte erga omnes**.

Mai mult, în acord cu jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, sau Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Soluția este aceeași și pentru efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

Așa fiind, Curtea constată că, parcurgând procedura de reexaminare și adoptând legea în forma care face obiectul controlului de constituționalitate în prezenta cauză, **Parlamentul nu a respectat prevederile constituționale cuprinse în art. 147 alin. (2) referitoare la efectele deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională** în cadrul controlului de constituționalitate *a priori*, care prevăd obligația Parlamentului de a reexamina **dispozițiile din lege** constatate ca fiind neconstituționale.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 820 din 7 iunie 2010 a fost constatată neconstituționalitatea legii în ansamblul său, **iar nu doar a unor dispoziții din cuprinsul acesteia**, ipoteză în care ar fi fost incidente prevederile art. 147 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora, *„În cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale”*.

În situația determinată de constatarea neconstituționalității legii în ansamblul său, Curtea reține că pronunțarea unei astfel de decizii are un efect definitiv cu privire la acel act normativ, consecința fiind încetarea procesului legislativ în privința respectivei reglementări. Or, în condițiile în care Senatul și Camera Deputaților au procedat la reexaminarea Legii lustrației privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și au adoptat legea, chiar într-o formă modificată, cele două Camere ale Parlamentului nu au respectat dispozițiile constituționale referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale.

Pe de altă parte, în condițiile în care prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție stabilesc că „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”, competența de legiferare a acestuia cu privire la un anumit domeniu nu poate fi limitată dacă legea astfel adoptată respectă exigențele Legii fundamentale.

Prin urmare, opțiunea legiuitorului de a legifera în materia în care Curtea Constituțională a admis o sesizare de neconstituționalitate cu privire la o lege în ansamblul său presupune parcurgerea tuturor fazelor procesului legislativ prevăzut de Constituție și de regulamentele celor două Camere ale Parlamentului.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea și constată că Legea lustrăției privind limitarea temporară a accesului la unele funcții și demnități publice pentru persoanele care au făcut parte din structurile de putere și din aparatul represiv al regimului comunist în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterile au avut loc la data de 28 martie 2012 și la acestea au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocaru, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

**pentru modificarea Statutului CEC BANK — S.A.,
aprobat prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 425/2008**

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — La articolul 7 punctul 7.1 din Statutul CEC BANK — S.A., aprobat prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 425/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 4 martie 2008, cu modificările și completările ulterioare, teza I se modifică și va avea următorul cuprins:

„7.1. Capitalul social al Băncii, subscris și vărsat integral, este de 1.091.924.800 lei, împărțit în 10.919.248 de acțiuni nominative, cu o valoare nominală de 100 lei/acțiune.”

Art. II. — Cheltuielile de publicare a acestui ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I, se suportă de CEC BANK — S.A.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Bogdan Alexandru Drăgoi

București, 5 mai 2012.
Nr. 611.

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL CLUJ — SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 471**Sedința publică din data de 7 decembrie 2010**

Dosar nr. 1.793/33/2010

Completul compus din:

Președinte: Danusia Pușcașu
Grefier: Victoria Dăncilă

S-a luat în examinare excepția de nelegalitate a art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003, formulată în cadrul acțiunii înaintate de reclamanta Societatea Română de Radiodifuziune împotriva pârâtei Societatea Comercială CONSULT MEDIA — S.R.L., având ca obiect pretenții, în cauză fiind citat și Guvernul României — în calitate de emitent al Hotărârii Guvernului nr. 977/2003.

La apelul nominal făcut în cauză nu s-a prezentat nimeni.

Procedura de citare este îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care se constată că în data de 6 decembrie 2010 s-a înregistrat la dosarul cauzei o întâmpinare din partea Guvernului României, prin care s-a solicitat respingerea excepției, însoțită de Nota de fundamentare și avizul referitor la proiectul de hotărâre privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune (f. 6—13).

Azi, 7 decembrie 2010, Societatea Română de Radiodifuziune a trimis la dosarul cauzei, prin fax, note scrise (f. 14—18).

Curtea, din oficiu, verificând competența generală, materială și teritorială potrivit dispozițiilor art. 159¹ alin. 4 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 202/2010, constată că este legal investită cu soluționarea cauzei și în baza înscrisurilor existente la dosar reține cauza în pronunțare pe excepția de nelegalitate a art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003.

CURTEA

Prin Încheierea ședinței publice din 12 octombrie 2010 a Judecătoria Cluj-Napoca a fost admisă cererea de sesizare a instanței de contencios administrativ, ridicată din oficiu de instanță prin invocarea excepției de nelegalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003.

S-a sesizat instanța Curții de Apel Cluj — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal cu soluționarea excepției de nelegalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003, trimițând Dosarul nr. 21.002/211/2010 acestei instanțe.

S-a suspendat soluționarea cauzei pe durata soluționării excepției de nelegalitate.

În motivare se arată că, prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe cu nr. 23.816/211/2009 la data de 9 octombrie 2009, reclamanta Societatea Română de Radiodifuziune a solicitat în contradictoriu cu pârâta Societatea Comercială CONSULT MEDIA — S.R.L. obligarea acesteia din urmă la plata sumei de 443,28 lei, reprezentând taxă pentru serviciul public de radiodifuziune în cuantum de 240 lei și penalități în cuantum de 203,28 lei, corespunzătoare facturii fiscale nr. 2.826.281/26.01.2006.

Reclamanta a arătat că prin Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și Legea nr. 533/2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2003 a fost instituită obligația ca persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv

filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii. Din interpretarea dispozițiilor legale rezultă că legiuitorul prezumă calitatea de beneficiar al serviciilor respective pentru toate persoanele juridice, astfel încât obligația de plată a taxei radio revine tuturor persoanelor juridice și subunităților acestora, neavând relevanță faptul că acestea sunt sau nu deținătoare de receptoare radio/tv.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 533/2006 și Hotărârii Guvernului nr. 977/2003.

Debitorul, deși a fost legal citat, nu a formulat întâmpinare și nu a solicitat probe în apărare.

Prin Sentința civilă nr. 3.156/2010 pronunțată în Dosarul nr. 23.816/211/2009 de către Judecătoria Cluj-Napoca, a admis excepția insuficienței timbrări și a anulat cererea de chemare în judecată ca netimbrată.

Ulterior, prin Decizia nr. 687/R/2010, admitând recursul reclamantei, Tribunalul Cluj a casat Sentința civilă nr. 3.156/2010 pronunțată în Dosarul nr. 23.816/211/2009 de către Judecătoria Cluj-Napoca și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare, astfel încât cererea a fost reînregistrată cu nr. 21.002/211/2010.

Instanța a invocat din oficiu cererea de sesizare a instanței de contencios administrativ cu soluționarea excepției de nelegalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța a reținut asupra cererii de sesizare a instanței de contencios administrativ următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza.

Încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul.

Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios administrativ competentă să o soluționeze.

În speță, instanța a arătat că, deși obiectul excepției de nelegalitate nu-l formează un act administrativ unilateral cu caracter individual, hotărârea de guvern fiind un act administrativ normativ care cuprinde norme generale și abstracte, obligatorii pentru un număr nedeterminat de destinatari ai legii, practica Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul admisibilității excepției de nelegalitate având ca obiect un act administrativ unilateral cu caracter normativ.

În acest sens, prin Decizia nr. 1.744 din 22 aprilie 2008 pronunțată de Î.C.C.J. — Secția de contencios administrativ și fiscal, s-a statuat în sensul că potrivit practicii constante a Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța de contencios administrativ investită cu soluționarea excepției de nelegalitate trebuie să verifice concordanța actului administrativ supus analizei cu actele normative cu forță juridică superioară în temeiul și în executarea cărora a fost emis, ținând seama de principiul ierarhiei și forței juridice a actelor normative, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituția României, republicată, și art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Așa fiind, instanța a constatat că dispozițiile art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 pot forma obiectul unei excepții de nelegalitate. Conform acestora, persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele acestora, precum și sucursalele și celelalte subunități ale lor fără personalitate juridică și sucursalele sau reprezentantele din România ale persoanelor juridice străine au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune.

Dispozițiile art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 au fost adoptate în aplicarea art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii.

Dispozițiile similare ale art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 au fost declarate nelegale de către ÎCCJ — Secția de contencios administrativ și fiscal prin Decizia nr. 2.102 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 14 octombrie 2009, și care se regăsește inclusiv în programul Legis, pentru aceleași motive de ilegalitate, ce afectează și dispozițiile art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003, ce formează obiectul prezentei excepții de nelegalitate.

ÎCCJ a arătat că din expunerea acestor dispoziții legale rezultă că prevederile art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și ale art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003, prin impunerea obligativității persoanelor juridice de a plăti o taxă lunară pentru aceste servicii, indiferent dacă sunt sau nu beneficiare ale acestora, instituie derogări de la dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fapt care nu este posibil întrucât aceste derogări se pot face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază, această interdicție fiind instituită de art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care stabilește ierarhia actelor normative, statuând că actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Prin urmare, dispozițiile menționate din cele două hotărâri ale Guvernului sunt cele care impun obligativitatea plății taxelor, fără niciun fel de distincție, contrar art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Așadar, instanța a reținut că, în speță, dispozițiile art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 impun plata taxei de radiodifuziune tuturor persoanelor juridice, fără a distinge între persoanele juridice beneficiare și cele care nu beneficiază

de serviciul public de radiodifuziune, exact cum se impune aceeași obligație și pentru categoria microîntreprinderilor sub imperiul dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003, astfel cum acestea erau redactate înainte de anularea lor prin Decizia nr. 2.102 din 9 aprilie 2009 pronunțată de ÎCCJ — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Instanța a reținut că de aplicabilitatea dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 depinde soluționarea cererii de chemare în judecată, câtă vreme reclamanta susține că în speță ar fi vorba de o prezumție legală, conform căreia toate persoanele juridice sunt beneficiare ale serviciului de radiodifuziune, chiar dacă în concret unele dintre ele nu se bucură de acest serviciu. Așa fiind, e important de stabilit dacă art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 impune obligația de a plăti taxa de radiodifuziune pârâtei, deși nu este beneficiară a serviciilor de radiodifuziune. Căci dacă această obligație incumbă pârâtei în temeiul acestei hotărâri a Guvernului, deși pârâta nu beneficiază de servicii de radiodifuziune, atunci ea nu s-ar mai impune în condițiile în care instanța de contencios administrativ ar desființa aceste dispoziții, întrucât ar contraveni dispozițiilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Așadar, s-ar aplica numai aceste din urmă dispoziții de lege care nu impun plata taxei de radiodifuziune decât pentru persoanele juridice care beneficiază de serviciul de radiodifuziune, iar nu și celor nebeneficiare.

Față de actualitatea considerentelor Deciziei nr. 2.102 din 9 aprilie 2009 pronunțată de ÎCCJ — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care s-a casat Sentința civilă nr. 712/2008 din 13 noiembrie 2008 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, instanța a constatat că excepția de nelegalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 este admisibilă și a fost sesizată Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal cu soluționarea ei. Totodată, s-a dispus suspendarea soluționării cauzei pe durata soluționării excepției de nelegalitate.

Guvernul României, prin întâmpinare, a solicitat respingerea excepției.

Examinând excepția formulată prin prisma motivelor invocate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precizează că au obligația de a achita taxa pentru serviciul public de radio și televiziune doar beneficiarii acestor servicii, iar art. 2 pct. 40 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice definește taxa ca fiind „suma plătită de către o persoană fizică sau juridică, de regulă pentru serviciile prestate acesteia de către un agent economic, instituție publică sau serviciu public”.

Prin Ordonanța Guvernului nr. 18/2003 pentru modificarea art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a statuat că prevederile legale anterior citate vor avea următorul cuprins:

„Art. 40. — (1) *Veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune provin din taxele pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru cel de televiziune, din sume încasate din realizarea obiectului de activitate, precum și din donații și sponsorizări.*

(2) *Toate persoanele fizice și juridice cu domiciliul, respectiv sediul, în România sunt obligate să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestora.*

(3) *Nivelul taxelor pe categorii de plătitori, modalitatea de încasare și scutirile de plată se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.”*

Legea nr. 533/2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2003 pentru modificarea art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune prin art. I a statuat în sensul modificării art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

„Art. 40. — (1) *Veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune provin, după caz, din:*

- a) sume încasate din realizarea obiectului de activitate;*
- b) taxe pentru serviciul public de radiodifuziune, respectiv pentru serviciul public de televiziune;*
- c) penalități de întârziere pentru neachitarea la termen a taxelor datorate;*
- d) sume încasate din publicitate;*
- e) sume încasate din amenzi și despăgubiri civile;*
- f) donații și sponsorizări;*
- g) alte venituri realizate potrivit legii.*

(2) *Persoanele fizice cu domiciliul în România au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii, cu excepția celor care declară pe propria răspundere că nu dețin receptoare de radio, respectiv de televiziune, și a celor care, potrivit legii, beneficiază de scutire de la plata acestor taxe.*

(3) *Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii.*

(4) *Cuantumul taxelor prevăzute la alin. (1) lit. b), pe categorii de plătitori, modalitatea de încasare și scutire de la plata acestora, penalitățile de întârziere, precum și sancțiunile care se aplică în cazul completării în mod eronat a declarației de exceptare de la plata taxelor de către deținătorii de receptoare de radio, respectiv de televiziune, care, potrivit legii, sunt plătitori ai taxei pentru serviciul public de radiodifuziune și ai taxei pentru serviciul public de televiziune, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.*

(5) *Procedura privind efectuarea controlului, constatarea contravențiilor, aplicarea sancțiunilor și penalităților de întârziere în cazul sustragerii de la plata taxelor prevăzute la alin. (1) lit. b) de către deținătorii de receptoare de radio, respectiv de televiziune, se stabilește prin hotărâre a Guvernului.*

(6) *Sunt scutite de la plata taxei lunare pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru serviciul public de televiziune familiile și persoanele singure care beneficiază de ajutor social lunar, potrivit prevederilor Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare, asociațiile și fundațiile nonprofit, misiunile diplomatice străine și membrii acestora, persoanele fizice abonate la rețele de radioamplificare, azilurile de bătrâni, unitățile din cadrul instituțiilor care au competențe în domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale, unitățile de învățământ de stat preșcolar, preuniversitar și universitar, căminele de copii și creșele de stat, pensionarii proveniți din sistemul pensiilor pentru agricultori, ale căror drepturi au fost stabilite în baza legislației anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, pensionarii Societății Române de Radiodifuziune și ai Societății Române de Televiziune, unitățile de cult aparținând cultelor religioase recunoscute din România, precum și alte categorii prevăzute de legi speciale.*

(7) *Alte scutiri de la plata taxei lunare pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru serviciul public de televiziune decât*

cele prevăzute prin prezenta lege pot fi stabilite prin hotărâre a Guvernului.”

La art. II s-a prevăzut că în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Guvernul va stabili modul de restituire a taxei lunare pentru serviciul public de radiodifuziune și, respectiv, pentru serviciul public de televiziune către persoanele care au achitat aceste taxe și care declară pe propria răspundere că nu dețin receptoare de radio, respectiv receptoare de televiziune, modalitățile financiar-contabile de compensare între Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice „Electrică” — S.A. și Societatea Română de Radiodifuziune, respectiv Societatea Română de Televiziune, precum și sancțiunile pentru cazurile declarațiilor eronate.

Conform art. 1 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune s-au înființat ca servicii publice autonome de interes național, independente editorial, prin reorganizarea Radioteleviziunii Române.

Art. 2 din același act normativ prevede că Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune sunt persoane juridice, au sediul în municipiul București și își desfășoară activitatea sub controlul Parlamentului, în condițiile prezentei legi și în conformitate cu convențiile internaționale la care România este parte.

Conform prevederilor art. 3, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune au obligația să asigure, prin întreaga lor activitate, pluralismul, libera exprimare a ideilor și opiniilor, libera comunicare a informațiilor, precum și informarea corectă a opiniei publice, conținutul programelor Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune trebuind să răspundă standardelor profesionale în materie.

Potrivit prevederilor art. 4 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, ca servicii publice în realizarea obiectivelor generale de informare, educație, divertisment, sunt obligate să prezinte, în mod obiectiv, imparțial, realitățile vieții social-politice și economice interne și internaționale, să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice, să promoveze, cu competență și exigență, valorile limbii române, ale creației autentice culturale, științifice, naționale și universale, ale minorităților naționale, precum și valorile democratice, civice, morale și sportive, să militeze pentru unitatea națională și independența țării, pentru cultivarea demnității umane, a adevărului și justiției. În îndeplinirea atribuțiilor pe care le au, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune trebuie să respecte principiile ordinii constituționale din România.

Prin Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune, în temeiul art. 107 din Constituția României, republicată, și al art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a statuat la art. 1 că *persoanele fizice cu domiciliul în România, cu excepția celor care declară pe propria răspundere că nu dețin receptoare radio, au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune.*

Art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 prevede că *taxa lunară pentru serviciul public de radiodifuziune se plătește pe familie. Prin familie, în înțelesul prezentei hotărâri, se înțelege: soțul, soția, copiii, precum și orice alte persoane, în cazul în care locuiesc în comun și gospodăresc împreună.*

Conform prevederilor art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 *persoanele juridice cu sediul în România, care se*

încadrează în categoria microîntreprinderilor potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 24/2001 privind impunerea microîntreprinderilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2003, cu modificările ulterioare, au obligația să plătească pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune. Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele acestora, precum și sucursalele și celelalte subunități ale lor fără personalitate juridică și sucursalele sau reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune.

Legea nr. 500/2002, în art. 2 pct. 40, definește taxa ca fiind suma plătită de o persoană fizică sau juridică, de regulă, pentru serviciile prestate acesteia de către un operator economic, o instituție publică sau un serviciu public.

Prin Decizia nr. 297 din 6 iulie 2004 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 19 august 2004, s-a reținut că prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care dispun cu privire la obligația persoanelor juridice române sau străine cu sediul în România de a plăti, în calitate de beneficiari, o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, nu sunt contrare Legii fundamentale.

S-a relevat că art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune provin, între altele, și din taxe pentru serviciul public de radiodifuziune, respectiv pentru serviciul public de televiziune, dar, așa cum prevede chiar alin. (3) al acestui articol, care face și obiectul excepției de neconstituționalitate, taxele sunt datorate de către subiectele de drept acolo menționate, „în calitate de beneficiari ai acestor servicii”. Așadar, obligația prevăzută de text este doar în sarcina persoanelor juridice care beneficiază, în diferite modalități, de serviciile publice respective și, în consecință, niciuna dintre criticile formulate nu poate fi reținută.

De altfel, cu privire la constituționalitatea art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat și prin raportare la art. 56 alin. (2) și art. 44 alin. (2) din Constituția României, republicată. Decizia nr. 159 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 12 mai 2004, statuează că dispozițiile de lege criticate reglementează pentru serviciile publice de radiodifuziune și de televiziune modul de constituire din venituri proprii a resurselor financiare care le asigură „autonomia financiară, ca premisă a organizării lor autonome”, ceea ce nu contravine art. 56 alin. (2) din Constituția României, republicată. Prin aceeași decizie s-a reținut, de asemenea, că taxa instituită de text nu este contrară nici dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2), privitoare la ocrotirea în mod egal a proprietății, indiferent de titular, deoarece plata serviciului public prestat este obligatorie pentru toți beneficiarii acestor servicii, persoane fizice sau persoane juridice.

Așadar controlul de constituționalitate realizat pe calea rezolvării excepției de neconstituționalitate este un control de conformitate cu dispozițiile Constituției, dar și unul de strictă conformare cu aceste dispoziții.

Autoritatea de jurisdicție constituțională din România a examinat constituționalitatea acestor prevederi, statuând că ele nu contravin principiului instituit de Legea fundamentală privind ocrotirea în mod egal a proprietății, câtă vreme textul în discuție se interpretează în sensul că obligația de suportare a acestor taxe revine tuturor persoanelor fizice sau juridice care beneficiază de aceste servicii.

Noțiunea de beneficiar a fost definită ca fiind: persoană, colectivitate sau instituție care are folos din ceva; destinatar al unor bunuri materiale sau al unor servicii; persoană fizică sau juridică în folosul căreia se realizează o acțiune; persoană, instituție etc. pentru care se face o lucrare; cel care beneficiază de ceva; persoană, întreprindere, instituție pentru care se execută o lucrare, se prestează diferite servicii.

Prin interpretarea normelor de drept civil se înțelege operațiunea logic-rațională de stabilire a conținutului și sensului normelor de drept civil.

Hotărârile Guvernului dau expresie unei competențe originare a Guvernului, strict limitate și decurgând din însăși natura funcției pe care acesta o îndeplinește. Legile fiind adoptate de către Parlament, Guvernului, ca organ suprem executiv, îi revine numai organizarea executării legilor, scop în care emite hotărâri tocmai pentru a face o lege cât mai clară și a o aplica cât mai corect. O hotărâre a Guvernului nu poate deci decât să precizeze și să asigure corecta aplicare a legilor. Ea nu are calitatea de a crea drept.

Prin interpretarea oficială se înțelege interpretarea făcută în exercitarea atribuțiilor ce îi revin legii de un organ de stat.

În controlul de constituționalitate exercitat cu privire la art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instanța de contencios constituțional a dat indirect o interpretare oficială jurisdicțională, rezolvând excepția de neconstituționalitate prin raportarea acestei norme la dispozițiile cuprinse în Legea fundamentală, normă care a fost interpretată din perspectiva sa gramaticală. Astfel, Curtea Constituțională a arătat că textul nu contravine Constituției câtă vreme interpretarea oficială făcută de Parlament în activitatea de legiferare a vizat noțiunea de beneficiar al acestor servicii publice, în sensul gramatical.

Pentru dezlegarea chestiunii litigioase Curtea a considerat că este necesar să se realizeze mai întâi interpretarea normei cuprinse în art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin prisma tuturor tehnicilor de interpretare.

Curtea a avut în vedere că într-o interpretare gramaticală această normă juridică instituie obligativitatea plății taxei numai acelor persoane juridice care au calitatea de beneficiari, și anume acelor entități în folosul cărora se realizează acțiunea de informare de către cele două servicii publice.

Nu numai interpretarea gramaticală conduce la această concluzie, ci și o interpretare logică și sistematică a acestor dispoziții, care implică lămurirea înțelesului lor, ținându-se cont de legăturile pe care acestea le au cu alte norme juridice din același act normativ sau din alte acte normative.

Se recunoaște dreptul societăților comerciale de a-și suspenda temporar activitatea. Pe perioada suspendării temporare a activității entitatea nu mai desfășoară niciun fel de activități menite să conducă la realizarea obiectului social. În acest context nu are interesul ca entitate să se expună acțiunii de informare realizate de către cele două servicii publice.

Tot operatorilor economici le este recunoscut dreptul de a declara la momentul autorizării că nu desfășoară activitate la sediul social, context în care nu mai este necesară verificarea întrunirii condițiilor privind autorizarea funcționării în acele spații.

Dacă admitem aceste premise, la un sediu social unde nu se desfășoară activitate, entitatea nu poate beneficia în locația respectivă de cele două servicii publice.

A interpreta norma în discuție în sensul că societățile comerciale datorează această taxă chiar dacă nu beneficiază în mod direct de aceste servicii și nu dețin receptoare menite să transmită informația, se golesc de conținut celelalte dispoziții din normele juridice comerciale speciale care le conferă acestor

entități dreptul de a nu desfășura niciun fel de activitate pe o perioadă limitată de timp.

Norma juridică trebuie interpretată în sensul aplicării ei și acolo unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă.

Interpretarea gramaticală a noțiunii de beneficiar include persoanele fizice sau juridice în folosul cărora se prestează efectiv cele două servicii publice.

Particularul în favoarea căruia s-a instituit dreptul nu poate fi obligat să susțină prin contribuția personală activitatea unui serviciu public și nu este admisibil ca dreptul său constituțional la informare să fie transformat indirect într-o obligație.

Art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instituie aparent excepții de la plata acestor taxe *numai în ceea ce privește persoanele fizice*, însă această normă trebuie interpretată coroborat, ținându-se cont de înțelesul termenilor utilizați, de legătura dintre acești termeni și de construcția frazei.

Este evident că sfera de aplicare a scutirii lor trebuie să acopere toate persoanele fizice sau juridice care nu au calitatea de beneficiari în sensul gramatical al acestui termen.

De aceea, excepția prevăzută în cazul persoanelor fizice nu împiedică aplicarea logică a acestei scutiri și în privința persoanelor juridice care nu au calitatea de beneficiar al acestui serviciu. Alin. 7 al art. 40 nu exclude posibilitatea instituirii unor scutiri și în ipoteza reglementată la alin. 3 al aceluiași articol. Art. II din Legea nr. 533/2003 nu face distincție în privința scutirilor între persoanele fizice sau juridice. O interpretare a textului în discuție în maniera evocată de Guvern ar fi neconformă cu dreptul garantat în art. 1 din Primul Protocol adițional și ar denatura sensul interpretării jurisdicționale realizate indirect pe calea contenciosului constituțional. Excepția de la scutire a persoanelor juridice aflate în situații similare cu persoanele fizice cărora li se recunoaște acest drept nu vizează un scop legitim, constituind practic o ingerință în dreptul de proprietate al celor dintâi, ingerință care nu se justifică nici prin proporționalitate, nici prin scop, neexistând un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de executiv prin măsura care privează de scutire persoanele juridice (a se vedea CEDO, Cauza *Pressos Compania Naviera — S.A. și alții împotriva Belgiei*, Hotărârea din 20 noiembrie 1995, seria A, nr. 332, p. 23, paragraful 38).

Art. 4 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește ierarhia actelor normative, statuând că actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

În activitatea de documentare pentru fundamentarea proiectelor celor două hotărâri, Guvernul trebuia să precizeze și să asigure o corectă aplicare a prevederilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Instituirea unei norme derogatorii se poate face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază.

Prevederile cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 instituie derogări de la dispozițiile art. 40 alin. 3 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, negând dreptul persoanelor juridice de a beneficia de scutiri independent de condiția deținerii de receptoare radio și TV.

În interpretarea dată de Guvern se denaturează însuși sensul noțiunii de taxă, așa cum este ea definită în legea finanțelor publice, ca fiind suma plătită de o persoană fizică/juridică pentru serviciile prestate acesteia de către un serviciu public etc.

Nu poate fi primită interpretarea conform căreia, oficial, legiuitorul ar fi prezumat calitatea de beneficiari ai serviciului de

radio și, implicit, de televiziune a tuturor persoanelor juridice cu sediul în România, fără a condiționa aceasta de posesia receptoarelor.

Faptul că au existat mai multe propuneri legislative pentru modificarea prevederilor art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este lipsit de relevanță.

Acest text, în forma adoptată prin Legea nr. 553/2003, nu exclude dreptul de scutire a entităților care justifică în mod obiectiv că nu datorează această taxă întrucât nu dețin receptoarele necesare pentru perceperea informației ori care demonstrează că temporar nu desfășoară activitatea în scopul căreia s-au constituit.

Concluzia este logică, cu atât mai mult cu cât taxa se încasează de Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice — S.A. prin filialele sale, în calitate de mandatar al Societății Române de Televiziune, fiind mai mult decât îndoielnic să se perceapă în condițiile în care, spre exemplu, o entitate care nu desfășoară activitate la sediul social ori care are suspendată temporar activitatea să nu beneficieze de serviciile societății de furnizare a energiei electrice, dar să datoreze taxa pentru cele două servicii publice, în special serviciul de televiziune, care, de principiu, presupune un consum de energie.

Împrejurarea că această taxă se regăsește în legislația și practica europeană în domeniu nu este în măsură să confere legitimitate acestor dispoziții ale celor două hotărâri ale Guvernului atacate.

Nu se poate susține că plata taxei radio de către persoanele juridice reprezintă în fapt o aplicare a dispozițiilor constituționale care garantează dreptul la informare al cetățenilor prin asigurarea surselor de finanțare a principalelor mijloace de informare: radio și televiziunea publică. Așa cum am mai arătat, acest drept constituțional la informare nu poate fi transformat într-o obligație, subiectele de drept având facultatea de a exercita sau nu drepturile recunoscute în legea fundamentală.

Faptul că Comisia Europeană a precizat că obligația de a plăti o taxă de licență prin factura de electricitate constituie o problemă de drept național și împrejurarea că statele membre au fost îndemnate să sprijine serviciile publice de radiodifuziune ori că statele membre beneficiază de o largă marjă de apreciere în ceea ce privește organizarea și finanțarea serviciului public de radiodifuziune nu conferă legitimitate dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003.

Dispozițiile Tratatului nu aduc atingere competenței statelor membre de a participa la funcționarea serviciului public de radiodifuziune, în măsura în care finanțarea se acordă organismelor de radiodifuziune cu scopul ca acestea să își îndeplinească misiunea de serviciu public așa cum a fost ea definită și organizată în fiecare stat membru.

Or, în dispozițiile interne s-a stabilit în mod clar că această taxă incumbă numai beneficiarilor celor două servicii publice, noțiunea de beneficiar fiind atribuită, atât în interpretarea oficială, cât și în interpretarea gramaticală, logică și sistematică, *numai subiectelor care sunt în mod direct destinatarii acestor servicii*.

Din această perspectivă hotărârea Guvernului nu a aplicat în art. 3 alin. (2) în mod corect dispozițiile art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru toate aceste considerente de fapt și de drept, în baza dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, se va admite acțiunea și se va dispune anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003. În temeiul art. 23 din aceeași lege, se va dispune publicarea prezentei sentințe în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data rămânerii irevocabile a prezentei hotărâri judecătorești.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Admite excepția de nelegalitate formulată în cadrul acțiunii înaintate de reclamanta Societatea Română de Radiodifuziune, cu sediul în București, sectorul 1, str. G-ral Berthelot nr. 60—64, împotriva pârâtei Societatea Comercială CONSULT MEDIA — S.R.L., cu sediul în Cluj-Napoca, str. Mehedinți nr. 82, ap. 6, având ca obiect pretenții.

Constată nelegalitatea dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003.

Dispune publicarea hotărârii în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 29 din Legea nr. 554/2004.

Cu recurs în 5 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, astăzi, 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTE,
DANUSIA PUȘCAȘU

Grefier,
Victoria Dăncilă

CURTEA DE APEL CLUJ — SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIEREA CIVILĂ

Ședința camerei de consiliu din data de 20 decembrie 2011

Dosar nr. 1.793/33/2010

Instanța constituită din:

Președinte: Danusia Pușcașu

Grefier: Maria Țâr

S-a luat spre examinare, din oficiu, îndreptarea erorii materiale strecurate în dispozitivul Sentinței civile nr. 471 pronunțate la data de 7 decembrie 2010 în Dosarul nr. 1.793/33/2010 al Curții de Apel Cluj.

Pricina privește excepția de nelegalitate a art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003, formulată în cadrul acțiunii înaintate de reclamanta Societatea Română de Radiodifuziune împotriva pârâtei Societatea Comercială CONSULT MEDIA — S.R.L., având ca obiect pretenții, în cauză fiind citat și Guvernul României — în calitate de emitent al Hotărârii Guvernului nr. 977/2003.

CURTEA,

din oficiu, constată că dintr-o eroare de redactare a dispozitivului Sentinței nr. 471 din 7 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.793/33/2010 al Curții de Apel Cluj, a fost menționat greșit art. 29 din Legea nr. 554/2004, în baza căruia se dispune publicarea hotărârii în Monitorul Oficial al României, Partea I, în loc de art. 23 din Legea nr. 554/2004, așa cum prevăd dispozițiile legii mai sus amintite.

PREȘEDINTE,
DANUSIA PUȘCAȘU

Reținând incidența în speță a dispozițiilor art. 281 alin. 1 din Codul de procedură civilă, urmează să îndrepte eroarea materială strecurată în dispozitivul Sentinței nr. 471 din 7 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.793/33/2010 al Curții de Apel Cluj, în sensul că se va trece „Dispune publicarea hotărârii în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 23 din Legea nr. 554/2004” în loc de „Dispune publicarea hotărârii în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 29 din Legea nr. 554/2004”, cum din eroare s-a trecut.

DISPUNE

Îndreaptă din oficiu eroarea materială strecurată în dispozitivul Sentinței civile nr. 471 pronunțate la data de 7 decembrie 2010 în Dosarul nr. 1.793/33/2010 al Curții de Apel Cluj, în sensul că în loc de „Dispune publicarea hotărârii în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 29 din Legea nr. 554/2004” se va trece „Dispune publicarea hotărârii în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 23 din Legea nr. 554/2004”.

Cu recurs în 5 zile de la comunicare.

Data în ședința camerei de consiliu și pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2011.

Grefier,
Maria Țâr

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

